

Sevgili Füsun Onur

Yazı: Deniz Gül

Fotoğraf: Tümay Göktepe

Sevgili Füsun Onur,

gözlerimin kuruluğu yaşlarımın taşmasına mani, yine de bu mektubu size yaşlı gözlerle yazıyorum. Sadece gözlerim değil, içim yaş yaş.

elimin gitmediği mektupları kitapların aralarına, açılmayan çekmelere, isimsiz zarflara dağıtmışım bir bir. Neden yırtıp atmadım bilmiyorum.

bana bu mektubu onlardan biri yazdırıyor:

tarihsiz, zamansız, ancak bir günün doğuş ve bitişindeki incelikler; ince renkler, ince sessizlik, ince kokular ve zamanın akışındaki karanlıktan aydınlığa ve aydınlıktan karanlığa yine ve yine renkler arasındaki ismi olmayan isim verilmemiş kentler, aşkımız.

üzerine isim, içine söz yazmadığınız zarflarınızı birlikte bulduk. Yaşardıkça dumura uğramış hücrelerimiz derin sessizlikte konuşulmayı duydu. Boş değil asla hiç. Ben değil asla biz. Müziğinize birlikte eğildik.

misk vardı. Etrafımızı beyaz duvarlarla saran odanın hacminde yerçekimsiz bir aşkla kaldık. Sahiplerinden alınmış, buruşmuş, işte öylece tüm kalemlerini dizmiş, teslim olmuş ve rengarenk. Zamanı geçmiş, vadesi dolmuş, dolan dolan taşan, dolan dolan öyle taşan, taştıkça boşalan hareketin içinde akmaktan, onca muhatabın kimsesizliğinde ne ateş, ne su

misk vardı. ben de çocuktum. Sizi anneannemi özlercesine özliyorum.

olmuş bitmiş bir yüzyılın yükünü kenara bırakıp kimsenin kimseye mektuptan uçaklar atmadığı, özleme yaşarmayı kaybetmiş bir kuraklıktan geliyorum. Her gün onlarca zarfsız hitaptan, kösesiz fotoğrafın kuruttuğu gözlerimden geliyorum odanıza. Toplamışsınız çalgıları, sarmışsınız kâğıtlara. Her şey yerli yerinde. Ve apaçık.

toprağa bıraktığınız ataçlar, tüller, +'lar ve diğerleri yeşermekte sevgili Füsun. Dağıttığınız harfler toz ve bulut olarak yaşıyorlar şehrimize. Bir şehirde kalmak evinde büyüyen bitkileri sokağa dikmek istemek gibi, kesik diktığınız resimler sokakta, boğazın sularında bizi buldu. Onlarcamızda. Fazla olmasın, bu yeter.

gülüşünüze sığdırdığınız boşluğa ve doğumunuza,

pek sevgili Füsun.